

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 742

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 5 noiembrie 2010

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 1.038 din 14 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	2-4	1.089.	— Hotărâre privind modificarea anexelor nr. 6A și 7 la Hotărârea Guvernului nr. 98/2004 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Fluidizarea traficului pe DN 1 între km 8+100 și km 17+100 și Centura rutieră în zona de nord a municipiului București”	11-12
Decizia nr. 1.096 din 21 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 ¹⁴ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere	5-6	1.090.	— Hotărâre privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 504/2006 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Fluidizarea traficului pe DN 1 între km 8+100 și km 17+100 și centura rutieră în zona de nord a municipiului București — Obiectul 6: Continuizarea centurii rutiere existente a municipiului București cu pasaj superior peste calea ferată la Otopeni”	13-14
Decizia nr. 1.143 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială	7-8			
Decizia nr. 1.145 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului	9-10		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
			Decizia nr. 34 din 14 decembrie 2009	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.038**

din 14 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Ileana Alexandru în Dosarul nr. 7.909/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autoarea excepției, lipsind partea Consiliul Superior al Magistraturii, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă, de asemenea, domnul Petronel Iulian Alexandru, a cărui cerere de intervenție accesorie în procesul aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a fost respinsă.

Magistratul-asistent învederează Curții că un număr de 24 de judecători și procurori de la diverse instanțe din țară au transmis la dosar memoriile în sprijinul cererii de admitere a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autoarei excepției. Aceasta reiterează argumentele expuse pe larg în notele scrise depuse la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției. În acest sens precizează că textul de lege supus controlului de neconstituționalitate nu conduce la o discriminare, întrucât funcțiile juridice raportat la care se face comparația în cuprinsul criticii de neconstituționalitate au un statut propriu, distinct de al judecătorilor și procurorilor din sistemul național, precum și o reglementare juridică diferită. Totodată, arată că nici comparația cu cerințele stabilite de Legea nr. 92/1992 nu poate conduce la constatarea unei discriminări, acest act normativ fiind în prezent abrogat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.909/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004**

privind statutul judecătorilor și procurorilor. Excepția a fost ridicată de Ileana Alexandru într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este discriminatoriu și afectează dreptul la muncă, deoarece impune judecătorilor și procurorilor care participă la concursul de promovare la instanțele sau parchetele imediat superioare condiția de a avea 5 ani vechime în funcția de judecător sau procuror. Precizează în acest sens că există o inegalitate neconstituțională între judecătorii numiți în funcție înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 303/2004, care au beneficiat de asimilarea vechimii în alte profesii juridice cu vechimea în magistratură necesară înscrierii la concursul de promovare, și cei numiți după această dată, care trebuie să aibă vechime efectivă în magistratură pentru a putea accede la o instanță superioară. De asemenea, susține că discriminarea rezultă, pe de altă parte, și din faptul că, pentru a fi numit în funcția de judecător la Curtea Constituțională, Curtea de Justiție a Uniunii Europene, Curtea Penală Internațională, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, nu sunt necesare condiții atât de restrictive, legislația națională și internațională recunoscând, pentru aceste funcții, vechimea în activitatea juridică (în profesia de avocat, consilier juridic, notar etc.), și nu doar vechimea efectivă în magistratură, așa cum se impune pentru accesul la funcția de judecător sau procuror la o instanță judecătorească de grad inferior față de cele enumerate. Din această perspectivă, se arată că obligația cuprinsă în art. 148 din Constituție, de armonizare a legislației naționale cu cea europeană, implică inclusiv declararea ca neconstituționale a dispozițiilor legale criticate, acestea fiind contrare și mai puțin favorabile decât reglementările europene în aceeași materie. Sunt amintite în acest sens prevederile „art. 167 din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, art. 253 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (versiunea consolidată din 9 mai 2008), art. 36 pct. 3 lit. b) din Legea nr. 111/2002 pentru ratificarea Statutului Curții Penale Internaționale, art. 21 din Legea nr. 30/1994 privind ratificarea Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”. Sunt invocate jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la interzicerea discriminării, precum și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene privind aplicabilitatea directă și prioritatea normelor juridice internaționale referitoare la protecția drepturilor omului și la obligația interpretării și aplicării dispozițiilor constituționale în materia drepturilor omului în conformitate cu tratatele internaționale ratificate de statele membre.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prin textul de

lege criticat nu se instituie un tratament privilegiat sau discriminatoriu și nici nu se încalcă dreptul la muncă sau la exercitarea unei profesii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autorul acesteia dorește, în realitate, completarea sau modificarea textului de lege criticat, în sensul luării în considerare la calculul vechimii prevăzute de art. 44 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 și a perioadei în care judecătorul sau procurorul nu a exercitat efectiv funcția de magistrat.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu contravin prevederilor art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1), art. 41 sau art. 53 din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 44 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu următorul cuprins:

„(1) Pot participa la concursul de promovare la instanțele sau parchetele imediat superioare judecătorești și procurorii care au avut calificativul «foarte bine» la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani și îndeplinesc următoarele condiții minime de vechime:

a) 5 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcțiile de judecător de tribunal sau tribunal specializat și procuror la parchetul de pe lângă tribunal sau la parchetul de pe lângă tribunalul specializat.”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 11 — „Dreptul internațional și dreptul intern”, art. 15 alin. (1) privind universalitatea legii, art. 16 alin. (1) care prevede egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 20 — „Tratatelor internaționale privind drepturile omului”, art. 41 — „Munca și protecția socială a muncii”, art. 53 — „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”, art. 143 care stabilește condițiile pentru numirea judecătorilor Curții Constituționale și art. 148 — „Integrarea în Uniunea Europeană”. Sunt invocate și dispozițiile art. 14 — „Interzicerea discriminării” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 1 — „Interzicerea generală a discriminării” din

Protocolul nr. 12 la aceeași convenție. De asemenea, în cuprinsul criticii se face referire și la prevederile art. 1 pct. 1 lit. b) din Convenția nr. 111/1958 privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și exercitării profesiei și la cele ale art. 2 alin. (1) lit. a) din Directiva Consiliului Uniunii Europene 2000/78/CE din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea tratamentului egal privind ocuparea forței de muncă și condițiile de muncă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că este neîntemeiată, urmând să o respingă ca atare, pentru motivele ce se vor arăta în continuare:

Autorul excepției își susține critica referitoare la încălcarea principiului constituțional al egalității prin compararea condițiilor de vechime în magistratură impuse de textul de lege criticat pentru promovarea judecătorilor și procurorilor în sistemul ierarhizat al instanțelor naționale cu cele care sunt necesare unui jurist pentru a accede la diverse instanțe internaționale, și anume Curtea de Justiție a Uniunii Europene, Curtea Penală Internațională, Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Aceeași comparație o face și în ceea ce privește Curtea Constituțională a României. Cu privire la această critică, instanța de contencios constituțional constată că prevederile art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 nu contravin principiului egalității în drepturi a cetățenilor, consacrat prin art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece, așa cum a stabilit în mod constant în jurisprudența sa, principiul egalității nu înseamnă uniformitate, astfel că, dacă unor situații egale trebuie să le corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă. Or, în cauza de față, termenii comparației aparțin unor sisteme jurisdicționale distincte, între care nu există niciun fel de relație structurală, motiv pentru care nu se impune existența unei identități de tratament juridic. Astfel, caracterul special și specializat al jurisdicțiilor la care face referire autorul excepției reclamă reglementarea unor condiții deosebite, care conferă acestora statute proprii, distincte. Gradul înalt de profesionalism de care trebuie să dea dovadă judecătorii membri ai acestor instanțe este demonstrat și apreciat cu ajutorul unor criterii obiective, vechimea în profesia de judecător sau procuror în sistemul național nefiind în mod necesar unul dintre acestea. Dimpotrivă, în ceea ce privește magistrații de la instanțele naționale, relevantă în ceea ce privește promovarea este tocmai vechimea efectivă în funcția de judecător sau procuror, care îl recomandă pe cel care candidează pentru avansarea la o instanță superioară, în baza experienței acumulate până la momentul promovării.

Totodată, Curtea constată că nu poate reține critica prin care se susține că este încălcat principiul nediscriminării, comparându-se actualele condiții de promovare a magistraților cuprinse în art. 44 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor cu cele care erau prevăzute prin Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească. În jurisprudența sa Curtea a reținut în mod constant că neconstituționalitatea unui text legal nu se poate pretinde prin simpla comparație dintre reglementarea veche și cea nouă, aceasta din urmă fiind considerată mai puțin favorabilă și declanșând automat un așa-zis conflict de constituționalitate. Curtea a conchis că nu se poate vorbi despre discriminare în ipoteza în care, prin jocul unor prevederi legale — așadar, inclusiv prin succesiunea în timp a unor acte normative, astfel

cum este în cazul de față —, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate astfel în mod subiectiv, prin prisma propriilor lor interese. Această soluție de principiu se regăsește, de exemplu, în Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, sau în Decizia nr. 72 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 februarie 2008. Prin urmare, nici în cazul de față Curtea nu poate reține existența unei inegalități neconstituționale între cei care au promovat la instanțe superioare sub imperiul Legii nr. 92/1992 și cei care, în prezent, trebuie să satisfacă cerințele mai restrictive impuse de Legea nr. 303/2004.

În ceea ce privește critica referitoare la pretinsa nesocotire a dreptului la muncă, Curtea reține, astfel cum a statuat în jurisprudența sa, reprezentată, de exemplu, de Decizia nr. 545 din 7 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 25 ianuarie 2005, că instituirea prin lege a unor condiții pentru ocuparea unor funcții — astfel cum este și cazul de față — sau pentru exercitarea unei profesii nu reprezintă o încălcare a dreptului la muncă. De asemenea, autorul excepției susține că restrângerea dreptului magistraților la promovare, prin condiționarea acestora de vechimea în funcția de judecător sau de procuror, este neconstituțională prin prisma art. 53 din Constituție. Curtea constată că nu poate reține nici această critică, întrucât textul constituțional invocat are în vedere restrângerea în anumite condiții, strict precizate în cuprinsul său, a unuia sau mai multor drepturi fundamentale, astfel cum acestea sunt consacrate și garantate în titlul II al Legii fundamentale. Or, dreptul la promovare nu se regăsește printre acestea, astfel că nu se pune problema încălcării art. 53 din Constituție, de vreme ce, așa cum s-a arătat mai sus, Curtea nu a constatat existența vreunei restrângeri a exercițiului dreptului la muncă, ca drept fundamental.

În fine, în acord cu cele statuate prin Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010, Curtea observă că nu este de competența sa analizarea conformității unei dispoziții de drept național cu texte cuprinse în Tratatul privind Uniunea Europeană sau Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție. Curtea a precizat prin decizia menționată că „o atare competență [...] aparține instanței

de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 234 din Tratatul de instituire a Comunității Europene [în prezent art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene] la Curtea de Justiție a Comunităților Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil”.

Și în ceea ce privește invocarea de către autorul excepției, în motivarea acesteia, a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) din Directiva Consiliului Uniunii Europene 2000/78/CE din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea tratamentului egal privind ocuparea forței de muncă și condițiile de muncă, potrivit cărora o discriminare directă se produce atunci când o persoană este tratată într-un mod mai puțin favorabil decât este, a fost sau va fi tratată într-o situație asemănătoare o altă persoană, pe baza unuia dintre motivele menționate la art. 1, respectiv apartenență religioasă sau convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală, Curtea observă, de asemenea, că aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii, a cărei soluționare revine judecătorului investit cu soluționarea litigiului în cadrul căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Totodată, Curtea constată că autorul excepției nu evidențiază niciun fel de argumente în sensul pretensei neconcordanțe dintre textul de lege criticat și prevederile art. 1 pct. 1 lit. b) din Convenția nr. 111/1958 privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și exercitării profesiei, ratificată prin Decretul nr. 284/1973, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 81 din 6 iunie 1973, care include în înțelesul termenului de „discriminare” *„orice altă diferențiere, excludere sau preferință având ca efect suprimarea sau știrbirea egalității de posibilități sau de tratament în materie de ocupare a forței de muncă și exercitare a profesiei, care ar putea fi specificată de către statul membru interesat după consultarea organizațiilor reprezentative ale celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, dacă acestea există, precum și a altor organisme competente”*.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Ileana Alexandru în Dosarul nr. 7.909/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.096

din 21 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48¹⁴ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 48¹⁴ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, excepție ridicată de Ionel Marica, Ion Popa, Florentin Moise, Gheorghe Constantin Dinu, Constantin Cristian Grigore, Ion Ștefan, Gheorghe Tocitu, Gheorghe Petre, Gheorghe Nedelcu, Sorinel Stangă, Vasile Valeriu Dima, Tudorel Păun, Constantin Dan Cîrstian, Nicolae Ștefan, Mihai Irimia, Mihai Drăgan, Florinel Dragnea, Lucian Jitaru, Jan Florea, Nicolae Badea, Gheorghe Crețu, Gabriel Gheorghe Sfetcu, Gheorghe Tiberiu Ion, Cristian Chircă, Sorin Supeală, Nicolae Dumitru, Adrian Minea, Dumitru Lordănescu și Ion Bădui în Dosarul nr. 1.162/42/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, apreciind că noua reglementare privește și alte condiții de acordare a autorizației de instructor auto.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.162/42/2009, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48¹⁴ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere.** Excepția a fost ridicată de Ionel Marica, Ion Popa, Florentin Moise, Gheorghe Constantin Dinu, Constantin Cristian Grigore, Ion Ștefan, Gheorghe Tocitu, Gheorghe Petre, Gheorghe Nedelcu, Sorinel Stangă, Vasile Valeriu Dima, Tudorel Păun, Constantin Dan Cîrstian, Nicolae Ștefan, Mihai Irimia, Mihai Drăgan, Florinel Dragnea, Lucian Jitaru, Jan Florea, Nicolae Badea, Gheorghe Crețu, Gabriel Gheorghe Sfetcu, Gheorghe Tiberiu Ion, Cristian Chircă, Sorin Supeală, Nicolae Dumitru, Adrian Minea, Dumitru Lordănescu și Ion Bădui într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect o acțiune de anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate, care condiționează autorizarea instructorului auto independent de o vechime de cel puțin 3 ani ca instructor auto atestat în cadrul școlilor autorizate, îngrădesc dreptul la muncă și libertatea alegerii profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă și afectează, totodată, dreptul la o activitate economică și liberă inițiativă. Astfel, instructorul auto independent este obligat ca, timp de cel puțin 3 ani, să fie salariatul unei școli de conducători auto autorizate — adică, în definitiv, a unei societăți comerciale cu un anumit profil de activitate, dar care nu este centru de pregătire și perfecționare profesională — și să aducă profit acestei societăți comerciale angajatoare, în caz contrar fiind concediat, ca efect al aplicării principiilor economiei de piață. Totodată, referirea la cei 3 ani vechime ca instructor auto atestat în cadrul școlilor autorizate aduce atingere și principiului neretroactivității legii civile, deoarece condiționează nu numai de viitor, dar și de trecut, exercitarea unei anumite meserii, după îndeplinirea tuturor celorlalte cerințe legale referitoare la atestare și autorizare.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar caracterul eventual abuziv, excesiv sau nelegal al unor criterii de accedere la o anumită activitate sau consecințele eventuale discriminatorii ale unor astfel de criterii sunt aspecte ce pot fi analizate în cadrul acțiunii de drept comun, iar nu în cadrul controlului de constituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece, în noua redactare, conferită prin art. I pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010, dispozițiile art. 48¹⁴ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere nu mai conservă soluția legislativă inițial criticată de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 48¹⁴ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 22 iulie 2005, astfel cum au fost completate de art. I pct. 18 din Legea nr. 218/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, dispoziții care, la data sesizării Curții Constituționale, aveau următorul conținut: „(4) *Instructorul de pregătire practică prevăzut la alin. (1) poate fi autorizat numai dacă a activat cel puțin 3 ani ca instructor auto atestat în cadrul școlilor autorizate prevăzute la art. 48¹² și nu a avut suspendat permisul de conducere și/sau atestatul în perioada respectivă.*”

Ulterior sesizării Curții Constituționale, textul de lege criticat a fost modificat prin art. I pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 13 aprilie 2010, astfel că, în prezent, dispozițiile art. 48¹⁴ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 au următorul cuprins: „(4) *Instructorul de pregătire practică prevăzut la alin. (1) poate fi autorizat numai dacă, potrivit dispozițiilor legale în vigoare, a fost angajat cel puțin 3 ani cu normă întreagă sau a activat cel puțin 6 ani ca instructor auto atestat în cadrul școlilor autorizate sau dacă face dovada că a deținut autorizație pentru activitatea de pregătire practică a conducătorilor auto eliberată de autoritatea competentă și nu a avut suspendat permisul de conducere și/sau atestatul în ultimii 3 ani.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că textul legal criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la principiul neretroactivității legii civile, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă și libertatea alegerii profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă și ale art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale prin Încheierea din

15 februarie 2010, dispozițiile art. 48¹⁴ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 au fost modificate, noua reglementare conținând o soluție juridică parțial diferită față de cea criticată de autorii excepției.

Astfel, aceștia sunt nemulțumiți de faptul că autorizarea instructorului auto independent este condiționată de o vechime de cel puțin 3 ani ca instructor auto atestat în cadrul școlilor autorizate, însă Curtea observă că, în prezent, textul de lege examinat permite autorizarea instructorului de pregătire practică dacă a fost angajat cel puțin 3 ani cu normă întreagă sau a activat cel puțin 6 ani ca instructor auto atestat în cadrul școlilor autorizate sau „*dacă face dovada că a deținut autorizație pentru activitatea de pregătire practică a conducătorilor auto eliberată de autoritatea competentă [...]*”. Așadar, în noua concepție, legiuitorul a prevăzut, alternativ, și posibilitatea ca instructorul auto de pregătire practică să fie autorizat dacă face dovada că a deținut autorizație pentru activitatea de pregătire practică eliberată de autoritatea competentă.

Potrivit Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării. Or, prevederile art. 48¹⁴ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, în noua reglementare, au fost modificate în sensul celor susținute de autorii excepției de neconstituționalitate.

Prin urmare, față de momentul pronunțării asupra prezentei excepții, Curtea constată că aceasta a devenit inadmisibilă, deoarece prevederile art. 48¹⁴ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 au fost modificate — fără a conserva soluția legislativă criticată — între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48¹⁴ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, excepție ridicată de Ionel Marica, Ion Popa, Florentin Moise, Gheorghe Constantin Dinu, Constantin Cristian Grigore, Ion Ștefan, Gheorghe Tocitu, Gheorghe Petre, Gheorghe Nedelcu, Sorinel Stangă, Vasile Valeriu Dima, Tudorel Păun, Constantin Dan Cîrstian, Nicolae Ștefan, Mihai Irimia, Mihai Drăgan, Florinel Dragnea, Lucian Jitaru, Jan Florea, Nicolae Badea, Gheorghe Crețu, Gabriel Gheorghe Sfetcu, Gheorghe Tiberiu Ion, Cristian Chircă, Sorin Supeală, Nicolae Dumitru, Adrian Minea, Dumitru Iordănescu și Ion Bădui în Dosarul nr. 1.162/42/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.143

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării
drepturilor de proprietate industrială

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coffee Management” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 27.059/3/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Costa International Limited a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 27.059/3/2009, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coffee Management” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect o ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 contravin principiului constituțional care consacră egalitatea în drepturi, în condițiile în care reclamantului i se creează o situație favorabilă prin faptul că procedura luării măsurilor provizorii este la dispoziția acestuia.

De asemenea, apreciază că prin textul de lege criticat se încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16, 21, 24, 53 și 124, deoarece autorul excepției (în calitate de pârât) este supus unei proceduri extrem de sumare, în care nu pot fi analizate toate aspectele care țin de fondul dreptului, aspecte esențiale în corecta soluționare a cauzei.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea legală criticată nefiind în contradicție cu normele constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 sunt constituționale. În acest sens, arată că prin procedura de urgență instituită de acest text de lege nu se aduce vreo îngrijire dreptului persoanei la apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, și nici dreptului persoanei la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, se creează posibilitatea pentru cel vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției în cazuri grabnice, în scopul de a preveni orice încălcare iminentă cu privire la drepturile de proprietate industrială.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 20 iulie 2005, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 280/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 7 octombrie 2005.

Textul de lege criticat are următorul conținut:

Art. 9: „(1) *Instanța judecătorească competentă poate, la cererea motivată a reclamantului, să ordone măsuri provizorii împotriva persoanei care se presupune că a încălcat un drept de*

proprietate industrială protejată, în scopul de a preveni orice încălcare iminentă cu privire la acest drept, respectiv:

a) să interzică cu titlu provizoriu ca încălcarea presupusă să mai continue; sau

b) să constituie o garanție destinată să asigure despăgubirea titularului dreptului protejat.

(2) Măsurile provizorii prevăzute la alin. (1) pot fi ordonate și împotriva unui intermediar ale cărui servicii sunt utilizate de către un terț în scop de încălcare a unui drept de proprietate industrială protejată.

(3) La cererea reclamantului, instanțele judecătorești competente pot să ordone sechestrul mărfurilor bănuite că ar aduce atingere unui drept de proprietate industrială protejată pentru a împiedica introducerea lor sau circulația lor în circuitele comerciale.

(4) În cazul unei încălcări săvârșite în activități comerciale, instanța judecătorească competentă poate să ordone, dacă partea vătămată dovedește că există circumstanțe care ar putea face imposibilă recuperarea daunelor-interese, sechestrul bunurilor mobiliare și imobiliare ale persoanei care se presupune că a încălcat un drept de proprietate industrială protejată, inclusiv blocarea conturilor bancare și a altor bunuri. În același scop se poate ordona comunicarea documentelor bancare, financiare sau comerciale ori accesul la informații pertinente cauzei.

(5) Instanța judecătorească competentă poate cere reclamantului, în cadrul măsurilor prevăzute la alin. (1)—(4), să furnizeze orice element de probă, în scopul de a-și forma convingerea că acesta este titularul dreptului și că acest drept i-a fost încălcat ori o astfel de încălcare este iminentă.”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 privind înfăptuirea justiției. De asemenea, este invocată și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate, care instituie o procedură specială, potrivit căreia instanța poate dispune luarea unor măsuri cu caracter vremelnic a căror urgență este

justificată de necesitatea evitării prejudicierii unei persoane în drepturile sau interesele sale legitime, sunt în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului.

Referitor la susținerea autorului excepției privind încălcarea dreptului la un proces echitabil, consacrat constituțional prin dispozițiile art. 21 alin. (3), în jurisprudența sa, Curtea a constatat că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, împrejurare ce nu este de natură a aduce atingere acestui drept.

În acest context, potrivit prevederilor art. 129 alin. 5 din Codul de procedură civilă, instanța are îndatorirea de a-și exercita rolul activ și de a stăruie în aflarea adevărului, prin toate mijloacele legale, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. Astfel, „judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale (...)”.

În acest sens sunt și prevederile art. 9 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, care prevăd că instanța judecătorească competentă poate cere reclamantului să furnizeze orice element de probă, în scopul de a-și forma convingerea că acesta este titularul dreptului și că acest drept i-a fost încălcat ori o astfel de încălcare este iminentă.

De altfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 transpune Directiva nr. 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 157 din 30 aprilie 2004, iar reglementarea criticată reprezintă implementarea în dreptul intern a dispozițiilor referitoare la măsurile provizorii și asiguratorii prevăzute în cuprinsul art. 9 al directivei mai sus menționate.

În final, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 a fost emisă în scopul combaterii fenomenului de contrafacere a obiectelor de proprietate industrială și în interesul titularilor drepturilor de proprietate industrială.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coffee Management” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 27.059/3/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.145

din 28 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei
în vederea creșterii copilului**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Elena Nica în Dosarul nr. 41.936/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocatul Silviu-Costel Șerban, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Agenția Teritorială pentru Prestații Sociale a Municipiului București, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Agenția Teritorială pentru Prestații Sociale a Municipiului București a depus la dosar note scrise prin care învederează faptul că această instituție nu are calitate procesuală pasivă în prezenta cauză. În acest context, solicită introducerea în cauză a tuturor celor care au semnat și contrasemnat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005, și anume Guvernul României, Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Administrației și Internelor, Ministerul Apărării Naționale și Ministerul Justiției.

Așa fiind, solicită instanței de contencios constituțional să constate lipsa calității sale procesuale pasive și judecarea cauzei în lipsă.

Față de acest aspect, reprezentantul Ministerului Public apreciază că nu există niciun inconvenient care să impiezeze soluționarea excepției de neconstituționalitate, precizând că Agenția Teritorială pentru Prestații Sociale a Municipiului București a fost citată, în calitate de parte, și în dosarul instanței de fond.

Curtea respinge cererea formulată de Agenția Teritorială pentru Prestații Sociale a Municipiului București, referitoare la constatarea lipsei calității procesuale pasive a acesteia.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât instituie o situație discriminatorie între persoanele care adoptă copii și cei care îi nasc.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 937/2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 41.936/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului**, excepție ridicată de Elena Nica într-o cauză având ca obiect anulare act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin reglementarea criticată se încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi, întrucât legiuitorul a instaurat o situație discriminatorie între părinții care adoptă doi copii deodată și cei care, în urma nașterii, au mai mulți copii, în speță, gemeni; astfel, în primul caz, fiecare copil primește individual aceeași alocație, în timp ce în cazul gemenilor se primește o singură alocație pentru ambii copii.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, instanța arată că textul de lege criticat nu contravine normei constituționale care consacră principiul egalității în drepturi, deoarece „îndemnizația prevăzută de art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 este stabilită în favoarea părintelui și nu în favoarea copiilor.”

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât acestea instituie o discriminare între părinții care au mai mulți copii dintr-o singură naștere și părinții care au adoptat, în același timp, mai mulți

copii. Astfel, consideră că apare nejustificată diferențierea făcută în sprijinul părintelui adoptator al mai multor copii, în vederea creșterii acestora — care beneficiază, pentru fiecare dintre primii 3 copii adoptați, de concediu pentru creșterea copilului, precum și o indemnizație lunară în cuantum de 600 de lei, sau opțional, în cuantum de 85% din media veniturilor realizate pe ultimele 12 luni, dar nu mai mult de 4.000 lei, — și sprijinul acordat părintelui natural al mai multor copii dintr-o singură naștere, care este mult mai mic.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 14 noiembrie 2005, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 4 din Legea nr. 7/2007 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005, potrivit căroră:

„Art. 6. — (1) Concediul și indemnizația lunară prevăzute la art. 1, respectiv la art. 2, precum și stimulentele prevăzute la art. 3 se cuvin pentru fiecare dintre primele 3 nașteri sau, după caz,

pentru primii 3 copii ai persoanelor aflate în una dintre situațiile prevăzute la art. 5 alin. (2), după data de 1 ianuarie 2006.”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme din Legea fundamentală.

În acest sens este Decizia nr. 937/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 26 ianuarie 2007, prin care Curtea a statuat că art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 nu contravine prevederilor referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, statuând că „apare ca firească acordarea unei singure indemnizații lunare, indiferent de numărul de copii rezultați în urma unei nașteri, întrucât aceasta este aferentă concediului pentru creșterea copilului, de care persoana îndreptățită beneficiază în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.” Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că „potrivit Legii nr. 61/1993, copiii beneficiază, fără discriminare, de o alocație lunară, ca formă de ocrotire din partea statului.”

De altfel, Curtea reține că prin articolul unic din Legea nr. 239/2009 pentru modificarea art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, „cuantumul indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) se majorează cu 600 lei pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipleți, începând cu al doilea copil provenit dintr-o astfel de naștere.”

Astfel, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 instituie o formă de protecție socială destinată familiilor cu copii în vârstă de până la 2 ani, respectiv 3 ani în cazul copiilor cu handicap, din necesitatea îmbunătățirii echilibrului social-economic al familiei, prin susținerea acesteia în vederea creșterii copilului, în scopul stimulării creșterii natalității și diminuării fenomenului de abandon al copiilor.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Elena Nica în Dosarul nr. 41.936/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind modificarea anexelor nr. 6A și 7 la Hotărârea Guvernului nr. 98/2004 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Fluidizarea traficului pe DN 1 între km 8+100 și km 17+100 și Centura rutieră în zona de nord a municipiului București”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexele nr. 6A și 7 la Hotărârea Guvernului nr. 98/2004 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Fluidizarea traficului pe DN 1 între km 8+100 și km 17+100 și Centura rutieră în zona de nord a municipiului București”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 10 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. II. — Finanțarea obiectivului de investiții ai cărui indicatori tehnico-economici se modifică potrivit art. I se face de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație și/sau alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. III. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii răspunde de modul de utilizare a sumelor prevăzute în anexe, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 3 noiembrie 2010.
Nr. 1.089.

ANEXA Nr. 1
(Anexa nr. 6A la Hotărârea Guvernului nr. 98/2004)

Caracteristicile principale și indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții**„Fluidizarea traficului pe DN 1 între km 8+100 și km 17+100 și Centura rutieră în zona de nord a municipiului București”**
Obiect 5A — Reabilitarea și extinderea la 4 benzi a centurii rutiere a municipiului București pe sectorul cuprins între DN 1A și DN 1

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.

Amplasament: zona de nord a municipiului București

Indicatori tehnico-economici:

— Valoarea totală a investiției inclusiv TVA: (în prețuri la 30 iunie 2010, 1 euro = 4,3688 lei) din care	mii lei	106.970*)
• construcții-montaj:	mii lei	74.418
— Eșalonarea investiției:		
Anul I	<u>mii lei</u>	<u>21.394</u>
	mii lei	14.884
Anul II	<u>mii lei</u>	<u>53.485</u>
	mii lei	37.209
Anul III	<u>mii lei</u>	<u>32.091</u>
	mii lei	22.325
— Capacități:		
— Lungime traseu	km	4,605
— Lățime platformă	m	17,90
din care: parte carosabilă	m	2 x 7,00
— intersecții la nivel	buc.	2
— Durata de realizare a investiției:	luni	30

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

Factori de risc:

La proiectarea și dimensionarea obiectivului de investiții se va avea în vedere încărcarea seismică corespunzătoare zonei seismice de tip „C” (pentru municipiul București) de zonare a teritoriului și o perioadă de colt $T_c = 1,5$ sec., în conformitate cu Normativul P100/2006.

Finanțarea investiției:

Finanțarea obiectivului de investiții se face de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație și/sau alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ANEXA Nr. 2

(Anexa nr. 7 la Hotărârea Guvernului nr. 98/2004)

Caracteristicile principale și indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții

„Fluidizarea traficului pe DN 1 între km 8+100 și km 17+100 și Centura rutieră de nord a municipiului București”
Obiect 1C — Pasaj inferior pe DN 1 la intersecția cu Bd. Aerogării și bd. Ion Ionescu de la Brad

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.

Amplasament: Pe DN 1 București — Ploiești, între podul Băneasa km 7+226 și Aeroportul Băneasa km 8+485

Indicatori tehnico-economici:

— Valoarea totală a investiției:	mii lei	73.365*)
(în prețuri la 31 martie 2010, 1 euro = 4,0958 lei)		
din care		
• construcții-montaj:	mii lei	60.935
— Eșalonarea investiției:		
Anul I	<u>mii lei</u>	<u>54.198</u>
	mii lei	44.903
Anul II	<u>mii lei</u>	<u>19.167</u>
	mii lei	16.032
— Capacități:		
— Lungime totală lucrare	km	1,259
— Lungime totală pasaj inferior	km	0,626
din care — rampe pasaj inferior	km	0,554
— pasaj inferior	km	0,072
— Lățime parte carosabilă pasaj inferior	m	14,00
— Lățime parte carosabilă bretele	m	2 x 7,00
— Durata de realizare a investiției:	luni	12

Factori de risc:

La proiectarea și dimensionarea obiectivului de investiții se va avea în vedere încărcarea seismică corespunzătoare zonei seismice de tip C (pentru municipiul București) de zonare a teritoriului și o perioadă de colt $T_c = 1,5$ sec., în conformitate cu Normativul P100/2006.

Finanțarea investiției:

Finanțarea obiectivului de investiții se face de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație și/sau alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 504/2006 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Fluidizarea traficului pe DN 1 între km 8+100 și km 17+100 și centura rutieră în zona de nord a municipiului București — Obiectul 6: Continuizarea centurii rutiere existente a municipiului București cu pasaj superior peste calea ferată la Otopeni”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 504/2006 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Fluidizarea traficului pe DN 1 între km 8+100 și km 17+100 și centura rutieră în zona de nord a municipiului București — Obiectul 6: Continuizarea centurii rutiere existente a municipiului București cu pasaj superior peste calea ferată la Otopeni”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 360 din 21 aprilie 2006, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:
„Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație și/sau alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.”

2. Anexa se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. II. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii răspunde de modul de utilizare a sumei prevăzute în anexă, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 3 noiembrie 2010.
Nr. 1.090.

ANEXĂ
(Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 504/2006)

Caracteristicile principale și indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiție

„Fluidizarea traficului pe DN 1 între km 8+100 și km 17+100 și centura rutieră în zona de nord a municipiului București — Obiectul 6: Continuizarea centurii rutiere existente a municipiului București cu pasaj superior peste calea ferată la Otopeni”

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.

Amplasament: zona de nord a municipiului București

Valoarea totală a investiției inclusiv TVA:		mii lei	139.677*)
(1 euro = 4,3688 din 30 iunie 2010)			
din care C+M:		mii lei	103.473
Eșalonarea investiției:			
Anul I	<u>INV</u>	<u>mii lei</u>	<u>27.935</u>
	C+M	mii lei	20.695
Anul II	<u>INV</u>	<u>mii lei</u>	<u>69.839</u>
	C+M	mii lei	51.736
Anul III	<u>INV</u>	<u>mii lei</u>	<u>41.903</u>
	C+M	mii lei	31.042
Durata de realizare a investiției:		luni	36
Capacități (în unități fizice):			
— Lungime traseu		km	2,600
— Lățime platformă		m	17,90
din care: parte carosabilă		m	2 x 7,00
— Pasaj rutier nou		buc.	1
— Intersecții la nivel		buc.	2

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

Factori de risc:

La proiectarea și dimensionarea obiectivului de investiții se va avea în vedere încărcarea seismică corespunzătoare zonei seismice de tip „C” (pentru municipiul București) de zonare a teritoriului și o perioadă de colț $T_C = 1,5$ sec., în conformitate cu Normativul P100/2006.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație și/sau alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 34

din 14 decembrie 2009

Dosar nr. 21/2009

Sub președinția doamnei judecător Lidia Bărbulescu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și sesizările Colegiului de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București (nr. 924/III-5/2009 și nr. 566/III-5/2009) cu privire la stabilirea instanței competente să soluționeze procedura de schimbare a condamnării, procedură care are loc după transferarea persoanei condamnate, conform art. 146 alin. (3) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu modificările și completările ulterioare, precum și în legătură cu stabilirea instanței competente să soluționeze cererile de contopire a pedepselor aplicate de către instanțele naționale cu pedepse aplicate de către instanțe străine prin hotărâri recunoscute de Curtea de Apel București în cadrul procedurii de transfer al persoanei condamnate, conform art. 149 alin. (4) și art. 150 din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 67 de judecători din 103 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror Gabriela Scutea — adjunct al procurorului general.

Prin Încheierea de ședință de la 16 noiembrie 2009 s-a dispus amânarea recursului în interesul legii privind stabilirea instanței competente să soluționeze procedura de schimbare a condamnării, procedură care are loc după transferarea persoanei condamnate, conform art. 146 alin. (3) din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, problemă formând obiectul sesizării Colegiului de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București nr. 566/III-5/2009, pentru ca procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție să își exprime punctul de vedere și cu privire la instanța competentă să soluționeze cererile de contopire a pedepselor aplicate de către instanțele naționale cu pedepse aplicate de către instanțe străine prin hotărâri recunoscute de Curtea de Apel București în cadrul procedurii de transfer al persoanei condamnate, conform art. 149 alin. (4) și art. 150 din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, chestiune de drept pusă în discuție prin sesizarea Colegiului de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București nr. 924/III-5/2009.

Cum procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a formulat un recurs în interesul legii având ca obiect problema de drept asupra căreia se solicitase un punct de vedere, Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție au hotărât conexarea celor două recursuri în interesul legii, având în vedere că chestiunile de drept în legătură cu care s-a solicitat pronunțarea unei decizii prin care să se stabilească modul unitar de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale sunt subsecvente.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursurile în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestora, în sensul de a se stabili că instanța competentă să soluționeze procedura de schimbare a condamnării, care are loc după transferarea persoanei condamnate, este Curtea de Apel București. În ceea ce privește cererea de contopire a pedepselor aplicate de instanțele naționale cu pedepse aplicate de instanțe străine, prin hotărâri recunoscute de Curtea de Apel București în cadrul procedurii de transfer al persoanei condamnate, a solicitat a se stabili că este competentă să soluționeze o atare cerere instanța corespunzătoare instanței de executare în a cărei circumscripție se află locul de deținere.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursurilor în interesul legii și sesizărilor Colegiului de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 146 alin. (3) din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, s-a constatat că în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar referitor la instanța căreia îi revine competența de examinare a procedurii de schimbare a condamnării, după transferarea în țară a persoanei condamnate în străinătate, precum și în legătură cu instanța competentă să soluționeze cererea de contopire a pedepselor aplicate de instanțele din România cu pedepse aplicate de instanțe din alte state, prin hotărâri recunoscute de Curtea de Apel București în conformitate cu prevederile art. 149 alin. (4) și art. 150 din aceeași lege.

1. Astfel, în timp ce unele instanțe au considerat că, după transferarea în România a persoanei condamnate în străinătate, Curtea de Apel București rămâne competentă să judece în cadrul procedurii de schimbare a condamnării în condițiile reglementate de art. 146 alin. (3) din Legea nr. 302/2004, alte instanțe, dimpotrivă, au apreciat că această competență revine curții de apel în a cărei circumscripție teritorială se află locul de deținere a persoanei condamnate în străinătate.

2. Pe de altă parte, unele instanțe, invocând dispozițiile art. 144 și 150 din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, au apreciat că soluționarea cererilor ce privesc conversiunea pedepsei, formulate ulterior pronunțării hotărârii Curții de Apel București, prin care s-au recunoscut hotărârile instanței dintr-un stat străin și transferarea persoanei condamnate, în vederea executării pedepsei în România, ar reveni tot acestei curți, iar alte instanțe au decis că instanța

competență să soluționeze cererea de contopire a pedepselor aplicate de instanțele din România cu pedepsele aplicate de instanțele străine, prin hotărâri recunoscute de Curtea de Apel București, este cea corespunzătoare instanței de executare a ultimei hotărâri, în a cărei circumscripție teritorială se află locul de deținere a persoanei condamnate.

În fine, ivindu-se și situații când ultima hotărâre definitivă aparține unei instanțe străine, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că, în astfel de situații, competența de a judeca o cerere de modificare a pedepsei, ca efect al contopirii, ar reveni Curții de Apel București, ca autoritate judiciară cu atribuția de a realiza procedurile la care se referă art. 149 din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, în timp ce alte instanțe au hotărât că este competență să soluționeze cererea de contopire a pedepselor instanța abilitată de lege să judece în primă instanță în a cărei circumscripție teritorială se află locul de deținere a persoanei condamnate.

Examinarea acestor puncte de vedere contradictorii din practica instanțelor de judecată, în legătură cu aplicarea reglementărilor specifice din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, impune următoarele aprecieri și concluzii de interpretare:

În combaterea fenomenului de creștere a criminalității, determinat și de neîntrerupta sporire a numărului de persoane care se stabilesc pentru anumite perioade de timp în alte țări ori le tranzitează, s-a conturat și grija firească de a fi luate măsuri adecvate pentru evitarea dublei condamnări, de către state diferite, a aceluiași conduite antisociale a unei persoane.

În acest cadru de preocupare, adoptarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală a oferit prilejul reglementării instituției „transferarea persoanelor condamnate”, având ca finalitate asigurarea unei mai eficiente și rapide reeducări și reintegrări sociale a persoanei condamnate în țara de origine, precum și accesul acesteia la toate regimurile de executare a pedepselor privative de libertate specifice acelei țări.

În aducerea la îndeplinire a obligațiilor pe care și le-a asumat prin ratificarea Convenției europene asupra persoanelor condamnate și a Protocolului adițional adoptat la 18 decembrie 1997, prin dispozițiile cuprinse în titlul VI din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, s-a reglementat procedura privind transferarea persoanelor condamnate, în vederea executării pedepselor, în ipoteza în care statul român este stat de executare.

Din analiza prevederilor art. 127—152, cuprinse în titlul menționat din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, reiese că resortisantul român condamnat într-un alt stat se poate adresa autorităților române cu cerere de transfer, în vederea exercitării pedepsei închisorii în România, fie direct, fie prin intermediul autorităților competente ale statului în care a fost condamnat.

Ministerul Justiției, desemnat ca singura autoritate a statului român pentru primirea cererilor și transmiterea răspunsurilor, după obținerea informațiilor, înscrisurilor necesare și a consimțământului autorității competente a statului străin în care a fost pronunțată condamnarea, examinează regularitatea acestor acte și le transmite, însoțite de traduceri, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă, care sesizează, la rândul său, curtea de apel, pentru ca aceasta să recunoască hotărârea străină și să o pună în executare, conform prevederilor art. 145 sau art. 146 din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Este adevărat că prin art. 28¹ pct. 5 din Codul de procedură penală, introdus prin Legea nr. 281/2003, este prevăzută o normă generală de competență, potrivit căreia curtea de apel „soluționează cererile prin care s-a solicitat extrădarea sau transferul persoanelor condamnate în străinătate”, precum și că, potrivit art. 138 alin. (3) și art. 139 alin. (3) din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, cererea de transfer formulată de un resortisant străin condamnat de o instanță din România se soluționează de curtea de apel în a

cărei circumscripție se află locul de deținere a condamnatului ori domiciliul acestuia, în cazul în care nu a început executarea.

Dar este de observat că, prin derogare de la aceste dispoziții, în art. 150 din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, se prevede că „autoritățile judiciare competente în procedurile la care se referă art. 149 sunt Curtea de Apel București și parchetul de pe lângă aceasta”.

Ca urmare, numai Curtea de Apel București este abilitată prin legea specială menționată ca, pronunțându-se asupra cererii de transfer a condamnatului prin hotărâre a unei instanțe dintr-un stat străin, să recunoască acea hotărâre și să dispună fie continuarea executării pedepsei aplicate, fie schimbarea condamnării prin adaptarea ei la o pedeapsă prevăzută de legea română pentru fapta reținută, în conformitate cu art. 145 sau art. 146 din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare.

În acest sens, instanța română trebuie să specifice în ce măsură natura juridică și durata pedepsei stabilite în hotărârea judecătorească străină sunt compatibile cu legislația română, în raport cu minimul general, precum și cu maximumul special prevăzut pentru infracțiunea ce a făcut obiectul condamnării în străinătate.

Numai în aceste condiții Curtea de Apel București, odată cu admiterea transferului și recunoașterea hotărârii de condamnare în străinătate, poate decide fie continuarea executării pedepsei aplicate prin acea hotărâre, fie conversiunea ei în limitele specifice legislației naționale, fără să aibă însă posibilitatea legală de a examina sau modifica ori reforma vreo altă dispoziție a hotărârii penale străine.

Doar conformându-se acestei proceduri Curtea de Apel București, prin sentință penală definitivă, dă autoritate de lucru judecat hotărârii pronunțate în străinătate, căreia îi conferă putere să producă efectele juridice recunoscute de legea noastră națională.

Potrivit reglementării de ansamblu a art. 122 din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, hotărârea penală străină își păstrează și după recunoașterea sa de către autoritatea judiciară competentă caracterul de extraneitate, neputând fi convertită în hotărâre a unei instanțe judecătorești din România.

Acest caracter de extraneitate rezultă nu numai din dispozițiile înscrise în alin. 3 din articolul menționat, potrivit cărora „statul străin care solicită executarea este singurul competent să decidă asupra unei căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de executat”, ci și din prevederea de la alin. (4) al aceluiași articol, prin care este afirmată menținerea prerogativei statului străin de a acorda amnistia și grațierea, ca și statul român, care preia acest atribut după recunoașterea hotărârii instanței străine.

Mai mult, prin art. 122 alin. (6) din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, s-a reglementat că începerea executării pedepsei în România are ca efect doar renunțarea statului străin la executarea ei pe teritoriul său, precum și că în cazul sustragerii condamnatului de la executarea pedepsei statul străin redobândește dreptul la executarea hotărârii.

De altfel, potrivit art. 144 alin. (2) din aceeași lege, încă înainte de transferarea persoanei condamnate, autoritățile statului român sunt obligate să indice statului de condamnare, la cererea acestuia, dacă acea persoană va continua executarea pedepsei imediat sau în baza unei hotărâri judecătorești ori urmează să i se schimbe condamnarea, prin hotărâre judecătorească, în sensul înlocuirii pedepsei aplicate de instanța străină cu o pedeapsă corespunzătoare prevăzută în legislația română pentru aceeași infracțiune.

Or, pentru ultima ipoteză a fost reglementată, prin art. 146 din aceeași lege, procedura conversiunii condamnării, stabilindu-se, în alin. (3), că, atunci „când procedura de schimbare a condamnării are loc după transferarea persoanei condamnate, statul român va menține acea persoană în detenție sau va lua alte măsuri în scopul de a asigura prezența ei pe teritoriul statului român până la finalizarea acestei proceduri”.

Curtea de Apel București, singura instanță competentă, potrivit art. 150 din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, în derularea procedurilor la care se referă art. 149 din aceeași lege, emite, în temeiul alin. (6) al acestui articol, mandat de executare a pedepsei, care este transmis autorității centrale competente din statul de condamnare, în vederea transferării persoanei condamnate.

Prin derogare de la principiul instituit în art. 418 din Codul de procedură penală rezultă deci că singura instanță investită cu competență teritorială și materială de soluționare a procedurii de schimbare a condamnării după transferarea în România a persoanei condamnate, prevăzută în art. 149 cu referire la art. 146 alin. (3) din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, este Curtea de Apel București.

Dar această competență, reglementată în dispozițiile menționate, prin derogare de la regulile generale referitoare la executarea hotărârilor penale, nu poate opera, în lipsa unei prevederi legale exprese, în alte segmente ale executării, între care cele privind schimbările în executarea unor hotărâri, amânarea sau întreruperea executării pedepsei, înlăturarea ori modificarea pedepsei, pentru ele fiind aplicabile dispozițiile referitoare la competență existente în art. 449 alin. 2 din Codul de procedură penală.

Așadar, pentru toate situațiile în care se formulează cereri de contopire a pedepselor aplicate de instanțele din România cu pedepse pronunțate de instanțe străine, prin hotărâri recunoscute de Curtea de Apel București, în cadrul procedurii transferării persoanei condamnate în străinătate, instanța competentă să soluționeze astfel de cereri nu poate fi decât cea corespunzătoare instanței de executare a ultimei hotărâri, în a cărei circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate.

Ca urmare, și în ipoteza în care ultima hotărâre definitivă a fost pronunțată de o instanță străină se impune, pentru identitate de rațiune, să revină competența de judecată a cererii de modificare a pedepsei tot instanței corespunzătoare celei care, potrivit legii române, ar fi trebuit să judece cauza în primă instanță, evident, cu respectarea condiției ca locul de deținere a persoanei condamnate să se afle în circumscripția teritorială a acelei instanțe.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004, republicată, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că, după transferarea persoanei condamnate, în condițiile art. 146 alin. (3) din Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, Curtea de Apel București este instanța competentă exclusiv, teritorial și material, să efectueze procedura de schimbare a condamnării, precum și că instanța competentă să soluționeze cererea de contopire a pedepselor aplicate de instanțele naționale cu pedepsele pronunțate de instanțele străine, prin hotărâri recunoscute de Curtea de Apel București în cadrul procedurii transferării persoanei condamnate, este instanța corespunzătoare celei de executare a ultimei hotărâri, în a cărei circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate.

În fine, în legătură cu acest al doilea aspect, se impune a se stabili că, în cazul în care ultima hotărâre definitivă a fost pronunțată de o instanță străină, competența de a judeca cererea de modificare a pedepsei revine instanței corespunzătoare celei care, potrivit legii române, ar fi trebuit să judece cauza în primă instanță și este îndeplinită și condiția ca locul de deținere a persoanei condamnate să se afle în circumscripția sa.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și sesizările Colegiului de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

Se stabilește că:

1. Curtea de Apel București este instanța competentă exclusiv, teritorial și material, să soluționeze procedura de schimbare a condamnării, procedură care are loc după transferarea persoanei condamnate, în condițiile art. 146 alin. 3 din Legea nr. 302/2004.

2. Instanța competentă să soluționeze cererea de contopire a pedepselor aplicate de instanțele naționale cu pedepsele aplicate de instanțele străine, prin hotărâri recunoscute de Curtea de Apel București, în cadrul procedurii transferării persoanei condamnate este instanța corespunzătoare instanței de executare a ultimei hotărâri, în a cărei circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate.

În cazul în care ultima hotărâre definitivă a fost pronunțată de o instanță străină, competența de a judeca cererea de modificare a pedepsei revine instanței corespunzătoare celei care, potrivit legii române, ar fi judecat cauza în primă instanță și în a cărei circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 14 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

Lidia Bărbulescu

Prim-magistrat-asistent,

Adriana Daniela White

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 447288